

Arrest

nr. 75 355 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. M. D. en R. D., die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2010 en hebben zich vluchteling verklaard op 20 september 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 6 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 28 maart 2011 en op 7 september 2011.

1.3. Op 30 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luidt als volgt:

Ten aanzien van M. D.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u een soennitische moslim afkomstig uit Al-Minna (Tripoli), Noord-Libanon.

Sedert 2002 zet u zich in Tripoli in als vrijwilliger voor "The Schools of the Association of Islamic Charitable Projects", gelieerd met de Al-Ahbash-groepering, een internationale organisatie die het soennitische geloof uitdraagt. In mei 2008 ging u aan de slag als bewakingsagent op het hoofdbureau van deze organisatie in Beirut. Op 24 augustus 2010 raakte uw superieur, A.(...) O.(...), verwickeld in een geschil met een stel aanhangers van "Hezbollah". Hierop volgend ontstond er een vuurgevecht waarbij ook u zelf betrokken raakte en waarbij uw superieur en twee aanhangers van "Hezbollah" om het leven kwamen. Pas na tussenkomst van het Libanese leger werd het vuurgevecht beëindigd en slaagde u erin om Beirut te ontvluchten en in het vluchtelingenkamp Beddawi, bij een Palestijnse vriend, onder te duiken. Hierop volgend contacteerde u uw echtgenote, R.(...) M.(...) (O.V. 6.690.786), en zorgde ervoor dat ze samen met jullie kinderen door uw ouders opgevangen werd. In de hierop volgende dagen sprak de Libanese regering zich over het gebeurde uit en gaf te kennen dat alle betrokkenen bij dit vuurgevecht aangehouden zouden worden. Drie dagen later werd uw wagen zwaar beschadigd. Uw burelen meldde u dat een viertal in het zwart geklede mannen hiervoor verantwoordelijk waren. U nam aan dat de daders tot "Hezbollah" behoorden en/of familieleden waren van de twee "Hezbollah"-aanhangers die op 24 augustus 2010 in Beirut waren omgekomen. Via uw kozijn die actief is voor "Tawhid", een soennitische beweging die met het sjiitische "Hezbollah" samenwerkt, vernam u dat u door "Hezbollah" opgespoord werd. Hij zorgde ervoor dat het interne Hezbollah-document in uw bezit kwam. Op 9 september vervoegden uw echtgenote en uw kinderen u in Beddawi. Dezelfde nacht vluchtte u samen met uw gezin via Syrië naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u verder naar België en vroeg hier op 20 september 2010 asiel aan. Via uw familie vernam u dat agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst in juli 2011 tweemaal uw thuisadres bezochten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u op 24 augustus 2010 betrokken raakte bij een schietpartij met Hezbollah, waarbij drie doden vielen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat bovenstaand incident inderdaad in de wereldpers werd beschreven en becommentarieerd (zie persartikelen die werden toegevoegd aan het administratief dossier van het CGVS, blauwe map). Alhoewel de schietpartij tussen twee religieus-politieke facties zou hebben plaatsgegrepen, nl. de soennitische "al-Ahbash"-factie enerzijds en de sjiitische "Hezbollah" anderzijds, blijkt uit diezelfde informatie van het CGVS dat beide partijen na het incident een gemeenschappelijke verklaring hebben uitgevaardigd waarin duidelijk wordt gesteld dat zij beiden de schietpartij van 24 augustus 2010 als een "individueel maar ongelukkig incident" beschouwen en dat er "geen sprake is van enige politieke of sektarische achtergrond" bij deze gebeurtenis.

Ook u zelf omschrijft deze gebeurtenis op dezelfde manier en stelt dat het om een "geïsoleerd incident" ging (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). U voegde er wel aan toe dat de Libanese autoriteiten, die op die avond zelf tussenbeide waren gekomen om het conflict te beëindigen, aankondigden dat de betrokkenen bij de schietpartij zouden worden aangehouden. De parlementsvoorzitter zou hierop hebben aangedrongen (CGVS I, p. 7).

Echter, het loutere feit dat de Libanese overheid u als één van de deelnemers aan de schietpartij wil oppakken en interpellieren, is op zich géén voldoende indicatie van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Rekening houdend met de omvang dat het incident had aangenomen en de noodzaak om het Libanese leger tussenbeide te laten komen, is het niet onlogisch dat de autoriteiten alle betrokkenen wensden te ondervragen, en mogelijks zelfs gerechtelijke vervolging instellen. Het enkele feit dat u, omwille van uw bijdrage aan dit schietincident, een arrestatie en juridische vervolging kan riskeren staat niet gelijk aan een 'geviseerd-zijn' in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat de Libanese autoriteiten u, om welke reden dan ook, onbillijk zouden bejegenen of - indien het al tot gerechtelijke vervolging zou komen - uw zaak of uw aandeel hierin partijdig zouden behandelen.

Niettegenstaande u verklaart dat alle betrokkenen bij de schietpartij actief worden opgespoord door de Libanese ordediensten, bleek u tijdens het eerste gehoor op het CGVS (dat plaatsvond op 28 maart 2011) over geen enkele indicatie te beschikken dat dit ook in uw geval zó was. U gevraagd of u

werd opgespoord door uw overheid, beaamde u dit. Gevraagd wat er zich dan precies heeft voorgedaan waaruit u dit meent af te leiden en wat uw overheid dan heeft gedaan om u aan te houden, antwoordt u totaal naast de kwestie (nl. u verwijst enkel naar de algemene situatie), maar kan u geen concrete gebeurtenissen aanhalen die op uw persoon betrekking hebben (CGVS I, p. 7). U gaf toe dat uw autoriteiten na 24 augustus 2011 nooit naar uw thuisadres zijn gekomen, noch had u weet van een arrestatiebevel (CGVS I, p. 7-8).

Merkwaardig genoeg verklaart u tijdens het tweede gehoor op het CGVS (dat plaatsvond op 7 september 2011) dat agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst in juli/augustus 2011 tweemaal, op uw thuisadres, naar u zijn komen zoeken (CGVS II, p. 2). Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat de ordediensten, indien zij daadwerkelijk de intentie hadden alle betrokkenen te arresteren, tot in juli 2011, bijna één jaar na de feiten (!) zouden hebben gewacht om u te komen zoeken en ondervragen. Deze gang van zaken slaat nergens op. In de gegeven omstandigheden mag men immers in alle redelijkheid aannemen dat zij de eerste dagen en weken, volgend op het incident, het nodige zouden doen om de daders te zoeken en hun thuisadressen te controleren. Dat dit pas een klein jaar later zou zijn gebeurd, raakt kant noch wal. Overigens stelt u dat uw ouders en schoonouders vlakbij u woonden, nochtans werden zij evenmin lastiggevallen door de ordediensten in hun zoektocht naar u (CGVS II, p. 2).

Evenzeer is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS totaal niets wist te vertellen over hoe het de andere betrokkenen bij de schietpartij is vergaan, in het bijzonder dan uw eigen collega's! U vermeldde zelf dat er in totaal zeven personen waren die het gebouw op die fatale avond bewaakten (CGVS I, p. 4-5). Nochtans had u geen idee wat er met de andere zes is gebeurd, of ze werden opgepakt door de autoriteiten en of ze ook moeilijkheden kenden met Hezbollah (CGVS I, p. 6). Op de uitdrukkelijke vraag of er collega's van u werden opgepakt, stelde u nogal laconiek dat u zich daar "niet om bekommerde", dat er wel arrestaties zijn gebeurd maar dat u niet weet langs welke kant, Hezbollah of jullie factie (CGVS I, p. 8). U heeft blijkbaar op geen enkele manier trachten te informeren naar wat er mogelijks met de anderen is gebeurd. Dit is niet onbelangrijk aangezien de situatie van uw collega's indicatief kan zijn voor wat u zelf zou kunnen overkomen. Dat u zich "hier niet om bekommerde" doet in zeer grote mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging. In hetzelfde verband kon u ook niet aangeven of er zich, na uw vlucht uit Libanon, in deze zaak nog nieuwe ontwikkelingen hadden voorgedaan. Opnieuw antwoordde u op een zeer onverschillige wijze dat u zich daar "niet meer voor interesseerde" (CGVS I, p. 8). Een dergelijk gebrek aan interesse voor uw eigen situatie stelt uw voorgehouden vrees in een ongeloofwaardig daglicht.

Alhoewel u tijdens het tweede gehoor op het CGVS wel verklaart dat uw collega W.(...) naar Afrika is vertrokken, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (CGVS II, p. 6). Overigens kan hieruit nog altijd niet worden afgeleid welke problemen W.(...) dan heeft ondervonden en op welke manier deze met uw situatie in verband zouden kunnen worden gebracht.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen heeft u uw vrees ten aanzien van de Libanese autoriteiten niet aannemelijk gemaakt. Evenmin is dit het geval voor de vrees die u inroept ten aanzien van Hezbollah, vanuit welke hoek u persoonlijk represailles vreest omwille van de twee doden die er op 24 augustus 2010 aan hun kant zijn gevallen.

Zo baseert u zich op een éénmalig incident waarbij uw wagen, door vier onbekenden in zwarte kledij, in brand werd gestoken. Wie de daders zijn, weet u niet, u "veronderstelt" dat het mannen van Hezbollah waren of familieleden van de doden. U zou zelf het gebeuren niet hebben gezien, wel uw schoonouders die in hetzelfde gebouw als u leven (CGVS I, p. 7). Zoals hierboven al werd aangestipt, kan u ook niet verduidelijken of uw collega's gelijkaardige feiten hebben meegemaakt. Aldus zou het een té voorbarige conclusie zijn te stellen dat het incident met uw wagen een wraakactie is van Hezbollah, laat staan dat dit de voorbode zou zijn van verder onheil. Bovendien dringt de vraag zich op waarom Hezbollah zelf opnieuw het geweld tussen beide partijen zou willen doen escaleren, wanneer zij eerder een duidelijk communiqué hadden uitgevaardigd waarin zij de gebeurtenissen van 24 augustus als een "geïsoleerd incident" omschreven, wars van politieke of religieuze achtergrond (zie hierboven).

Als tweede argument haalt u het interne document van Hezbollah aan, dat u via uw kozijn in uw bezit zou hebben gekregen. Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat uw kozijn, die zelf geen deel uitmaakt van Hezbollah, maar enkel gelieerd is met "Tawhid", een organisatie die weliswaar banden heeft met Hezbollah, tot een dergelijke interne nota toegang zou hebben gekregen, laat staan dit te onvreemden en aan u te bezorgen (CGVS I, pp. 7-8). Deze gang van zaken komt volstrekt ongeloofwaardig over. Ook de manier waarop het document uiteindelijk bij u terecht kwam, doet de wenkbrauwen fronsen. Uw kozijn zou allereerst uw vader hebben ingelicht over zijn vondst. Bizar genoeg zou hij achteraf het document niet aan uw vader hebben bezorgd maar wel onder uw voordeur hebben geschoven op een ogenblik dat er niemand thuis was (u was toen al ondergedoken in Beddawi en uw echtgenote verbleef bij uw ouders). Toen uw echtgenote, ter voorbereiding van haar vlucht, de

koffers ging pakken, vond ze het bewuste document bij de voordeur (CGVS I, pp. 7-8). De vraag dringt zich op waarom uw kozijn dit document, waarvan hij toch ten stelligste diende te vermijden dat dit in verkeerde handen zou vallen, niet eigenhandig aan uw vader zou hebben overhandigd die vlakbij woonde en op deze manier te werk is gegaan. In de door u geschetste omstandigheden was het immers niet uigesloten dat er bij u thuis onbekenden konden binnenvallen, wat er zou voor zorgen dat dit stuk werd gevonden en het aandeel van uw kozijn in deze zaak aan het licht zou brengen, met alle risico's vandien. Dat uw kozijn, indien hij u werkelijk wilde helpen, op een dergelijke onbedachtzame manier zou hebben gehandeld terwijl hij eenvoudigweg het stuk aan uw vader had kunnen geven (die hiervan al op de hoogte was), is niet aannemelijk. U kan hier zelf geen verklaring voor geven (CGVS, p. 8).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: de identiteitskaart van u en uw echtgenote, een attest van familiesamenstelling, foto's van uw wagen, een uittreksel uit het geboorteregister, een attest van "The Schools of the Association of Islamic Charitable Projects", krantenartikels en bovengenoemd document van Hezbollah. De identiteitstukken verwijzen naar de identiteit, afkomst van u en uw gezinsleden. Deze elementen worden niet betwist. Het attest van "The Schools of the Association of Islamic Charitable Projects" betreft in feite enkel een logo van deze organisatie, niets meer en niets minder. De krantenartikels bevestigen het incident van 24 augustus 2010, een gebeurtenis die hierboven evenmin ter discussie wordt gesteld. Het document van Hezbollah werd hierboven al beargumenteerd. Bovendien betreft het een volledig getypt document, zonder signatuur, zonder datum, waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en door eender wie kan zijn opgesteld.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient nog aangestipt dat er in hoofde van uw echtgenote, die zich op uw motieven baseert, door het CGVS tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van R. D.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitisch moslim afkomstig uit Tripoli, gelegen in Libanon. Tijdens de nacht van 24 op 25 augustus 2010 vernam u dat uw echtgenoot, D.(...) M.(...) (O.V. 6.690.786), in het vluchtelingenkamp Beddawi verbleef nadat er zich op zijn werkplek in Beirut een vuurgevecht voorgedaan had, waarbij hij betrokken was geraakt. Vervolgens zorgde uw echtgenoot ervoor dat jullie kinderen en uzelf door zijn ouders opgepikt werden. Drie dagen later vernam u dat de wagen van uw echtgenoot beschadigd werd. Op 9 september 2010 trof u in uw woning een document aan dat er door de kozijn van uw echtgenoot achtergelaten werd en waaruit bleek dat uw echtgenoot door "Hezbollah" opgespoord werd. Later die dag vervoegde u uw echtgenoot in Beddawi. Dezelfde nacht vluchtte u samen met uw gezin via Syrië naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u verder naar België en vroeg hier op 20 september 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

U baseert uw relaas integraal op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden ingeroepen. Aangezien het CGVS in zijn hoofde een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, dient in uw hoofde éénzelfde beslissing te worden genomen. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u op 24 augustus 2010 betrokken raakte bij een schietpartij met Hezbollah, waarbij drie doden vielen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat bovenstaand incident inderdaad in de wereldpers werd beschreven en becommentarieerd (zie persartikelen die werden toegevoegd aan het administratief dossier van het CGVS, blauwe map). Alhoewel de schietpartij tussen twee religieus-politieke facties zou hebben plaatsgegrepen, nl. de soennitische "al-Ahbash"-factie enerzijds en de sjiietische "Hezbollah" anderzijds, blijkt uit diezelfde

informatie van het CGVS dat beide partijen na het incident een gemeenschappelijke verklaring hebben uitgevaardigd waarin duidelijk wordt gesteld dat zij beiden de schietpartij van 24 augustus 2010 als een "individueel maar ongelukkig incident" beschouwen en dat er "geen sprake is van enige politieke of sektarische achtergrond" bij deze gebeurtenis.

Ook u zelf omschrijft deze gebeurtenis op dezelfde manier en stelt dat het om een "geïsoleerd incident" ging (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7). U voegde er wel aan toe dat de Libanese autoriteiten, die op die avond zelf tussenbeide waren gekomen om het conflict te beëindigen, aankondigden dat de betrokkenen bij de schietpartij zouden worden aangehouden. De parlamentsvoorzitter zou hierop hebben aangedrongen (CGVS I, p. 7).

Echter, het loutere feit dat de Libanese overheid u als één van de deelnemers aan de schietpartij wil oppakken en interpellieren, is op zich géén voldoende indicatie van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Rekening houdend met de omvang dat het incident had aangenomen en de noodzaak om het Libanese leger tussenbeide te laten komen, is het niet onlogisch dat de autoriteiten alle betrokkenen wensden te ondervragen, en mogelijks zelfs gerechtelijke vervolging instellen. Het enkele feit dat u, omwille van uw bijdrage aan dit schietincident, een arrestatie en juridische vervolging kan riskeren staat niet gelijk aan een 'gevisceerd-zijn' in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat de Libanese autoriteiten u, om welke reden dan ook, onbillijk zouden bejegenen of - indien het al tot gerechtelijke vervolging zou komen - uw zaak of uw aandeel hierin partijdig zouden behandelen.

Niettegenstaande u verklaart dat alle betrokkenen bij de schietpartij actief worden opgespoord door de Libanese ordediensten, bleek u tijdens het eerste gehoor op het CGVS (dat plaatsvond op 28 maart 20011) over geen enkele indicatie te beschikken dat dit ook in uw geval zó was. U gevraagd of u werd opgespoord door uw overheid, beaamde u dit. Gevraagd wat er zich dan precies heeft voorgedaan waaruit u dit meent af te leiden en wat uw overheid dan heeft gedaan om u aan te houden, antwoordt u totaal naast de kwestie (nl. u verwijst enkel naar de algemene situatie), maar kan u geen concrete gebeurtenissen aanhalen die op uw persoon betrekking hebben (CGVS I, p. 7). U gaf toe dat uw autoriteiten na 24 augustus 2011 nooit naar uw thuisadres zijn gekomen, noch had u weet van een arrestatiebevel (CGVS I, p. 7-8).

Merkwaardig genoeg verklaart u tijdens het tweede gehoor op het CGVS (dat plaatsvond op 7 september 2011) dat agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst in juli/augustus 2011 tweemaal, op uw thuisadres, naar u zijn komen zoeken (CGVS II, p. 2). Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat de ordediensten, indien zij daadwerkelijk de intentie hadden alle betrokkenen te arresteren, tot in juli 2011, bijna één jaar na de feiten (!) zouden hebben gewacht om u te komen zoeken en ondervragen. Deze gang van zaken slaat nergens op. In de gegeven omstandigheden mag men immers in alle redelijkheid aannemen dat zij de eerste dagen en weken, volgend op het incident, het nodige zouden doen om de daders te zoeken en hun thuisadressen te controleren. Dat dit pas een klein jaar later zou zijn gebeurd, raakt kant noch wal. Overigens stelt u dat uw ouders en schoonouders vlakbij u woonden, nochtans werden zij evenmin lastiggevallen door de ordediensten in hun zoektocht naar u (CGVS II, p. 2).

Evenzeer is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS totaal niets wist te vertellen over hoe het de andere betrokkenen bij de schietpartij is vergaan, in het bijzonder dan uw eigen collega's! U vermeldde zelf dat er in totaal zeven personen waren die het gebouw op die fatale avond bewaakten (CGVS I, p. 4-5). Nochtans had u geen idee wat er met de andere zes is gebeurd, of ze werden opgepakt door de autoriteiten en of ze ook moeilijkheden kenden met Hezbollah (CGVS I, p. 6). Op de uitdrukkelijke vraag of er collega's van u werden opgepakt, stelde u nogal laconiek dat u zich daar "niet om bekommerde", dat er wel arrestaties zijn gebeurd maar dat u niet weet langs welke kant, Hezbollah of jullie factie (CGVS I, p. 8). U heeft blijkbaar op geen enkele manier trachten te informeren naar wat er mogelijks met de anderen is gebeurd. Dit is niet onbelangrijk aangezien de situatie van uw collega's indicatief kan zijn voor wat u zelf zou kunnen overkomen. Dat u zich "hier niet om bekommerde" doet in zeer grote mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging. In hetzelfde verband kon u ook niet aangeven of er zich, na uw vlucht uit Libanon, in deze zaak nog nieuwe ontwikkelingen hadden voorgedaan. Opnieuw antwoordde u op een zeer onverschillige wijze dat u zich daar "niet meer voor interesseerde" (CGVS I, p. 8). Een dergelijk gebrek aan interesse voor uw eigen situatie stelt uw voorgehouden vrees in een ongeloofwaardig daglicht.

Alhoewel u tijdens het tweede gehoor op het CGVS wel verklaart dat uw collega W.(...) naar Afrika is vertrokken, doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (CGVS II, p. 6). Overigens kan hieruit nog altijd niet worden afgeleid welke problemen W.(...) dan heeft ondervonden en op welke manier deze met uw situatie in verband zouden kunnen worden gebracht.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen heeft u uw vrees ten aanzien van de Libanese autoriteiten niet aannemelijk gemaakt. Evenmin is dit het geval voor de vrees die u inroept ten

aanzien van Hezbollah, vanuit welke hoek u persoonlijk represailles vreest omwille van de twee doden die er op 24 augustus 2010 aan hun kant zijn gevallen.

Zo baseert u zich op een éénmalig incident waarbij uw wagen, door vier onbekenden in zwarte kledij, in brand werd gestoken. Wie de daders zijn, weet u niet, u "veronderstelt" dat het mannen van Hezbollah waren of familieleden van de doden. U zou zelf het gebeuren niet hebben gezien, wel uw schoonouders die in hetzelfde gebouw als u leven (CGVS I, p. 7). Zoals hierboven al werd aangestipt, kan u ook niet verduidelijken of uw collega's gelijkaardige feiten hebben meegemaakt. Aldus zou het een té voorbarige conclusie zijn te stellen dat het incident met uw wagen een wraakactie is van Hezbollah, laat staan dat dit de voorbode zou zijn van verder onheil. Bovendien dringt de vraag zich op waarom Hezbollah zelf opnieuw het geweld tussen beide partijen zou willen doen escaleren, wanneer zij eerder een duidelijk communiqué hadden uitgevaardigd waarin zij de gebeurtenissen van 24 augustus als een "geïsoleerd incident" omschreven, wars van politieke of religieuze achtergrond (zie hierboven).

Als tweede argument haalt u het interne document van Hezbollah aan, dat u via uw kozijn in uw bezit zou hebben gekregen. Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat uw kozijn, die zelf geen deel uitmaakt van Hezbollah maar enkel gelieerd is met "Tawhid", een organisatie die weliswaar banden heeft met Hezbollah, tot een dergelijke interne nota toegang zou hebben gekregen, laat staan dit te ontvreemden en aan u te bezorgen (CGVS I, pp. 7-8). Deze gang van zaken komt volstrekt ongeloofwaardig over. Ook de manier waarop het document uiteindelijk bij u terecht kwam, doet de wenkbrauwen fronsen. Uw kozijn zou allereerst uw vader hebben ingelicht over zijn vondst. Bizar genoeg zou hij achteraf het document niet aan uw vader hebben bezorgd maar wel onder uw voordeur hebben geschoven op een ogenblik dat er niemand thuis was (u was toen al ondergedoken in Beddawi en uw echtgenote verbleef bij uw ouders). Toen uw echtgenote, ter voorbereiding van haar vlucht, de koffers ging pakken, vond ze het bewuste document bij de voordeur (CGVS I, pp. 7-8). De vraag dringt zich op waarom uw kozijn dit document, waarvan hij toch ten stelligste diende te vermijden dat dit in verkeerde handen zou vallen, niet eigenhandig aan uw vader zou hebben overhandigd die vlakbij woonde en op deze manier te werk is gegaan. In de door u geschetste omstandigheden was het immers niet uitgesloten dat er bij u thuis onbekenden konden binnenvallen, wat er zou voor zorgen dat dit stuk werd gevonden en het aandeel van uw kozijn in deze zaak aan het licht zou brengen, met alle risico's vandien. Dat uw kozijn, indien hij u werkelijk wilde helpen, op een dergelijke onbedachtzame manier zou hebben gehandeld terwijl hij eenvoudigweg het stuk aan uw vader had kunnen geven (die hiervan al op de hoogte was), is niet aannemelijk. U kan hier zelf geen verklaring voor geven (CGVS, p. 8).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: de identiteitskaart van u en uw echtgenote, een attest van familiesamenstelling, foto's van uw wagen, een uittreksel uit het geboorteregister, een attest van "The Schools of the Association of Islamic Charitable Projects", krantenartikels en bovengenoemd document van Hezbollah. De identiteitsstukken verwijzen naar de identiteit, afkomst van u en uw gezinsleden. Deze elementen worden niet betwist. Het attest van "The Schools of the Association of Islamic Charitable Projects" betreft in feite enkel een logo van deze organisatie, niets meer en niets minder. De krantenartikels bevestigen het incident van 24 augustus 2010, een gebeurtenis die hierboven evenmin ter discussie wordt gesteld. Het document van Hezbollah werd hierboven al beargumenteerd. Bovendien betreft het een volledig getypt document, zonder signatuur, zonder datum, waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en door eender wie kan zijn opgesteld.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in beslissingen die afdoende met redenen werden omkleed zoals blijkt uit wat volgt. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers de schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet aanvoeren, doch niet de minste toelichting geven op welke wijze zij dit artikel geschonden achten zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij zijn vrees te aanzien van de Libanese autoriteiten niet aannemelijk maakt en dit evenmin het geval is voor de vrees die hij inroept ten aanzien van Hezbollah. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) het loutere feit dat de Libanese overheid hem als één van de deelnemers aan de schietpartij van 24 augustus 2010 wil oppakken en interpellieren op zich geen voldoende indicatie is van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, ook het enkele feit dat hij omwille van zijn bijdrage aan het schietincident een arrestatie en juridische vervolging kan riskeren niet gelijk staat aan een 'gevisceerd-zijn' in de zin van de vluchtelingenconventie en hij ook geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat de Libanese autoriteiten hem om welke reden dan ook onbillijk zouden bejegenen of – indien het al tot een gerechtelijke vervolging zou komen – zijn zaak of zijn aandeel hierin partijdig zouden behandelen, (ii) hij tijdens zijn eerste gehoor over geen enkele indicatie bleek te beschikken dat hij als betrokkene bij de schietpartij actief wordt opgespoord door de Libanese ordediensten, hij toegaf dat de autoriteiten na 24 augustus 2010 nooit naar zijn thuisadres zijn gekomen en geen weet had van een arrestatiebevel, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst in juli/augustus 2011 tweemaal op zijn thuisadres naar hem zijn komen zoeken doch het ongeloofwaardig is dat de ordediensten, indien zij werkelijk de intentie hadden alle betrokkenen te arresteren, tot in juli 2011, bijna één jaar na de feiten, zouden hebben gewacht om hem te komen zoeken en ondervragen, (iii) het feit dat hij zich blijkens zijn verklaringen niet bekommerde over hoe het de andere betrokkenen bij de schietpartij, in het bijzonder zijn eigen collega's, is vergaan, hij geen idee heeft of ze werden opgepakt door de autoriteiten en of ze ook moeilijkheden kenden met Hezbollah en hij zich hierover blijkbaar op geen enkele manier heeft trachten te informeren, in zeer grote mate afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging, hij in hetzelfde verband ook niet kon aangeven of er zich na zijn vlucht uit Libanon in deze zaak nog nieuwe ontwikkelingen hadden voorgedaan, welk gebrek aan interesse voor zijn eigen situatie zijn voorgehouden vrees in een ongeloofwaardig daglicht stelt, en uit zijn verklaring tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat zijn collega W. naar Afrika is vertrokken nog altijd niet kan worden afgeleid welke problemen W. dan heeft ondervonden en op welke manier deze met zijn situatie in verband zouden kunnen worden gebracht, (iv) hij wat betreft het incident waarbij zijn wagen in brand werd gestoken, niet weet wie de daders zijn doch slechts "veronderstelt" dat het mannen van Hezbollah waren of familieleden van de doden en hij evenmin kan verduidelijken of zijn collega's gelijkaardige feiten hebben meegemaakt zodat het een té voorbarige conclusie zou zijn te stellen dat het incident met zijn wagen een wraakactie is van Hezbollah, laat staan dat dit de voorbode zou zijn van verder onheil en bovendien de vraag zich opdringt waarom Hezbollah zelf opnieuw het geweld tussen beide partijen zou willen doen escaleren wanneer zij eerder een duidelijk communiqué hadden uitgevaardigd waarin zij de gebeurtenissen van 24 augustus 2010 als een "geïsoleerd incident" omschreven, wars van politieke of religieuze achtergrond, (v) het ongeloofwaardig is dat zijn kozijn, die zelf geen deel uitmaakt van Hezbollah, toegang zou hebben gekregen tot een interne nota van Hezbollah, laat staan dat hij in staat zou zijn dit document te ontvreemden en aan verzoeker te bezorgen en het verder niet aannemelijk is dat zijn kozijn dit document, waarvan hij ten stelligste diende te vermijden dat het in verkeerde handen zou vallen, niet eigenhandig aan verzoekers vader zou hebben overhandigd die vlakbij woonde maar het wel onder verzoekers voordeur zou hebben geschoven op een ogenblik dat er niemand thuis was (verzoeker was toen al ondergedoken in Beddawi en zijn echtgenote verbleef bij zijn ouders) en (vi) de door hem neergelegde stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande observaties, zoals omstandig wordt toegelicht.

Aangezien verzoekster haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven zoals uiteengezet door haar echtgenoot, werd in haren hoofde een volgbeslissing genomen waarin de weigeringsmotieven van de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot integraal werden hernomen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze verweer wordt gevoerd tegen de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen dat het loutere feit dat de Libanese overheid verzoeker als één van de deelnemers aan de schietpartij van 24 augustus 2010 wil oppakken en interpellieren op zich geen voldoende indicatie is van een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dat ook het enkele feit dat hij omwille van zijn bijdrage aan het schietincident een arrestatie en juridische vervolging kan riskeren niet gelijk staat aan een 'geviseerd-zijn' in de zin van de vluchtelingenconventie en hij ook geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat de Libanese autoriteiten hem om welke reden dan ook onbillijk zouden bejegenen of – indien het al tot een gerechtelijke vervolging zou komen – zijn zaak of zijn aandeel hierin partijdig zouden behandelen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven op dit vlak immers steken in het louter herhalen van hun vluchtmotieven – namelijk dat verzoeker op 24 augustus 2010 betrokken was bij een incident waarbij zijn superieur en twee aanhangers van Hezbollah om het leven zijn gekomen, waarna zij problemen kenden met de familie van de vermoorde Hezbollah aanhangers – en de bewering dat de Libanese autoriteiten machteloos staan wanneer leden van Hezbollah wraak willen nemen, waarmee zij niet vermogen hoger aangehaalde motieven te ontkrachten zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4.2. Wat betreft de verschillende bezoeken aan zijn thuisadres en zijn verklaringen hieromtrent tijdens de gehoren, stelt verzoeker formeel dat hij tijdens zijn eerste gehoor niet heeft verklaard dat hij nooit bezoeken heeft gehad op zijn thuisadres. Hij beweert te hebben verklaard dat de familie van de personen die werden gedood twee maal bij hem thuis zijn langs geweest, een eerste maal drie dagen na de begrafenis. Verzoeker vervolgt dat hij niet heeft verklaard dat de autoriteiten zouden zijn langs geweest en hij benadrukt dat de bezoeken waarvan sprake bezoeken van de familieleden van de vermoorde Hezbollah aanhangers betreffen.

Niet alleen vindt deze uitleg op generlei wijze steun in het administratief dossier aangezien verzoeker tijdens zijn gehoren, behoudens het incident met zijn wagen drie dagen na de begrafenis (administratief dossier, stuk 9a, p. 7), op geen enkel ogenblik gewag maakte van andere incidenten met of bezoeken van familieleden van de gedode personen, daarenboven kan de Raad slechts vaststellen dat de argumentatie in het verzoekschrift volledig naast de kwestie is en verzoekers blijkbaar uitgaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen, waar het desbetreffende onderdeel van de motivering handelt over eventuele indicaties dat de Libanese ordediensten verzoeker zouden opsporen. De Raad leest in dit verband het gehoorverslag: *“Sporen de Libanese autoriteiten u op? Uiteraard, zelfs de parlamentsvoorzitter zei dat hij wou dat iedere betrokkene opgepakt werd Wat ondernamen de Libanese autoriteiten om u aan te houden? Er was een soortement van vrede om de doden te begraven maar van beide kanten werd gezegd dat ze zich zouden wreken. Deden de Libanese autoriteiten wat om u aan te houden? Neen Kwamen ze naar uw thuisadres, is er een aanhoudingsbevel? Neen, KV was niet thuis, voor zover KV weet kwamen ze niet naar KV's thuisadres. Wel had de regering op de*

televisie gezegd dat hij wou dat alle betrokkenen aangehouden werden. (...) Verdere ontwikkelingen na uw vlucht uit Libanon? Neen, interesseert zich er niet meer voor. Kwamen Libanese autoriteiten naar uw thuisadres? Voor zover KV weet niet, Zei uw schoonfamilie, die in hetzelfde gebouw wonen daar wat van? Schoonmoeder is ambtenaar, ze werkt overdag, gendarmes komen doorgaans omstreeks de middag, kunnen niet eten of die kwamen of niet.” (administratief dossier, stuk 9a, p. 7-8). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dan ook terecht vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor over geen enkele indicatie bleek te beschikken dat de Libanese autoriteiten hem zouden opsporen, niettegenstaande hij verklaarde dat alle betrokkenen actief worden opgespoord door de Libanese ordediensten. Hoewel verzoeker dit in voorliggend verzoekschrift met klemt ontkent, verklaarde hij tijdens het tweede gehoor: “Nieuwe ontwikkelingen sedert vorige gehoor? Ja, twee keer zijn agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst naar thuisadres van KV gekomen. Wanneer gebeurde dit? Anderhalve maand à één maand geleden gebeurde dit, ze kwamen naar thuisadres in Tripoli.” (administratief dossier, stuk 6, p. 2). Aangezien dit twee gehoor plaatsvond op 7 september 2011, dienen de bezoeken van de veiligheidsdienst in juli/augustus 2011 te worden gesitueerd, zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissingen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het echter volstrekt ongeloofwaardig dat de ordediensten, indien zij werkelijk de intentie hadden om alle betrokkenen te arresteren, tot in juli 2011, bijna één jaar na de feiten, zouden hebben gewacht om verzoeker te komen zoeken en ondervragen. De Raad acht het overigens geenszins aannemelijk dat de agenten van de veiligheidsdienst op dat ogenblik verzoekers woning niet zouden zijn binnen gegaan om er een huiszoeking te verrichten doch zij gewoon aanklopten en weer weggingen nadat “één van de burens zei dat ze er niet waren” (administratief dossier, stuk 6, p. 2). In dit opzicht is het tevens opmerkelijk dat verzoekers ouders en schoonouders, die vlakbij woonden, evenmin lastig zouden zijn gevallen door de ordediensten in hun zoektocht naar verzoeker (administratief dossier, stuk 6, p. 2). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekers vermoeden dat de autoriteiten niet bij hun familie zijn langsgegaan omdat zij toch op voorhand het antwoord van die familieleden kennen, namelijk dat zij niet weten waar de door de autoriteiten gezochte persoon zich bevindt, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat agenten van de Libanese binnenlandse veiligheidsdienst op een dergelijke onzorgvuldige en amateuristische wijze een onderzoek zouden voeren en een verdachte zouden opsporen, is naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin ontdaan.

2.4.3. Waar hem wordt verweten geen kennis te hebben van het lot van de andere personen die betrokken waren bij het incident van 24 oktober 2010, betoogt verzoeker dat van hem moeilijk kan worden verwacht informatie te geven wanneer hij deze niet heeft. Hij herhaalt dat zijn collega W. naar Afrika vertrokken is en stelt dat hij de informatie die hij via zijn familieleden heeft bekomen ook heeft doorgegeven aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers wijzen er voorts op dat zij hun land dienden te verlaten om veiligheidsredenen en zij in België hun leven verder trachten op te bouwen. Zij willen dan ook geen officieel onderzoek instellen waardoor deze veiligheid in het gedrang zou kunnen worden gebracht, aldus nog verzoekers.

Dergelijk verweer kan niet in het minst overtuigen. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te bekomen omtrent het lot van zijn collega's aangezien de situatie waarin zij zich bevinden indicatief kan zijn voor wat hem zelf zou kunnen overkomen in geval van terugkeer naar Libanon, alsook dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen vermits actuele informatie hieromtrent van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees te kunnen inschatten. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en hij zelfs uitdrukkelijk stelt zich niet meer te interesseren in de verdere ontwikkelingen na zijn vlucht en zich niet te bekommeren over het lot van zijn collega's (administratief dossier, stuk 9a, p. 8), wijst op een manifest gebrek aan interesse van zijnentwege en doet finaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de Libanese autoriteiten. Dat hij tijdens zijn twee gehoor aanhaalde dat zijn collega W. naar Afrika is gevlucht, doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen, temeer uit deze blote bewering nog altijd niet kan worden afgeleid welke problemen W. dan wel heeft ondervonden en op welke manier deze met verzoekers situatie in verband zouden kunnen worden gebracht.

2.5.1. Zoals terecht wordt geconcludeerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slaagt verzoeker er evenmin in zijn vrees voor Hezbollah, vanuit welke hoek hij persoonlijk represailles vreest omwille van de twee doden die er op 24 augustus 2010 aan hun kant zijn gevallen, aannemelijk te maken. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband vooreerst opgemerkt dat

verzoeker wat betreft het incident waarbij zijn wagen in brand werd gestoken, niet weet wie de daders zijn doch slechts "veronderstelt" dat het mannen van Hezbollah waren of familieleden van de doden en hij evenmin kan verduidelijken of zijn collega's gelijkaardige feiten hebben meegemaakt zodat het een té voorbarige conclusie zou zijn te stellen dat het incident met zijn wagen een wraakactie is van Hezbollah, laat staan dat dit de voorbode zou zijn van verder onheil en bovendien de vraag zich opdringt waarom Hezbollah zelf opnieuw het geweld tussen beide partijen zou willen doen escaleren wanneer zij eerder een duidelijk communiqué hadden uitgevaardigd waarin zij de gebeurtenissen van 24 augustus 2010 als een "geïsoleerd incident" omschreven, wars van politieke of religieuze achtergrond. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om deze pertinente motieven te verklaren of te weerleggen. Zij beperken zich immers tot het louter herhalen van hun eerdere verklaring dat een belangrijke verantwoordelijke van Hezbollah werd vermoord en diens familieleden uit zijn op wraak en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband, verweer waarmee zij deze bevindingen evenwel niet ontkrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.5.2. In een poging om het gedrag van zijn kozijn, die een interne nota van Hezbollah – waarvan hij ten stelligste diende te vermijden dat het in verkeerde handen zou vallen – gewoon onder verzoekers voordeur zou hebben geschoven op een ogenblik dat verzoeker al ondergedoken was in Beddawi en zijn echtgenote bij zijn ouders verbleef in plaats van dit document eigenhandig aan verzoekers vader te overhandigen die vlakbij woonde, te vergoelijken, voeren verzoekers aan dat deze kozijn niet wist dat zij beiden de woning al hadden verlaten zodat hij er geen bezwaar in zag om het document achter te laten en hij dit ook heeft gemeld aan verzoekers vader zodat het document zeker toekwam. Deze uitleg komt de Raad over als een gekunstelde post-factum verklaring die na reflectie tot stand is gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Aan verzoeker tijdens het gehoor gevraagd waarom zijn kozijn het document niet rechtstreeks aan zijn vader gaf, antwoordde hij slechts: *"Weet dit niet, het is inderdaad een beetje bizar? Denkt dat kozijn dit deed omdat KV's woning dichterbij is dan woning van ouders."* (administratief dossier, stuk 9a, p. 8). Verzoekers gaan met hun betoog overigens volledig voorbij aan de het onderdeel van de motivering waar wordt gesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers kozijn, die zelf geen deel uitmaakt van Hezbollah, toegang zou hebben gekregen tot een interne nota van Hezbollah, laat staan dat hij in staat zou zijn dit document te ontvreemden en aan verzoeker te bezorgen.

2.6. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers de motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van administratieve procedure neergelegde documenten niet betwisten. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers weliswaar in ondergeschikte orde vragen om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen maar zij geen concrete elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Voor zover zij zich zouden beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, benadrukt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van dit beginsel, kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS